

[Ulrich.]

saa har det været et af de ærede Medlemmer i denne Sal, der spurgte om det. At berøve en Hund Friheden strider efter min Mening mod Naturen.

Den højtærede Minister sagde, at der var ingen Mystik skjult i, at det, der stod i §§ 3 og 4, 3die Stykke, ikke var optaget i § 2, men det lykkedes ikke Ministeren ved den Forklaring, han gav, at hæve den Mystik, jeg mener der er til Stede, thi det faktiske Forhold er jo dette, at en Person, som ikke er Medlem af en Husstand, skal, hvis han holder Hund, i Købstaden og paa Landet svare den dobbelte Afgift af den i Stk. 1 og 2 i § 4 fastsatte Afgift. Det staar i Stk. 3 i § 4. (*Justitsministeren* [Steincke]: Der staar netop, at naar han er Medlem af en Husstand...). Ja, Hundeejere, som er Medlemmer af andres Husstand, ja ja, all right, men i § 2 staar der ikke noget om, hvorledes en Hundeejer, der er Medlem af en Husstand, skal forholde sig. Der staar nemlig: „holdes der i samme Husstand mere end een afgiftspligtig Hund, svares der dobbelt Afgift“. Men naar der i denne Husstand ingen Hund holdes, men *han* holder Hund, skal han ikke svare dobbelt. Det er et urimeligt Forhold, at paa Landet og i Købstæderne skal Hundeejere, som er Medlemmer af andres Husstand, svare dobbelt Afgift, men derimod skal Hundeejeren i København og paa Frederiksberg, naar der ikke holdes nogen anden Hund i Husstanden, ikke svare dobbelt Afgift.

Jeg takker Ministeren for Udtalelsen om Enehunde. Jeg forstod Ministerens Udtalelse paa en saadan Maade, at der i Virkeligheden skulde være en Chance for, at Enehunde blev fritaget, saafremt den tvungne Ansvarsforsikring ikke blev gennemført i den Skikkelse, hvori den blev vedtaget i Landstinget. Hvis det blev Tilfældet, tror jeg, det vilde vække almindelig Tilfredshed ude paa Landet.

Ministeren vilde gerne vide, hvori Forvirringen i § 11 laa. Jeg maa anmode den højtærede Formand om Tilladelse til at læse Paragraffen op for at gøre ærede Medlemmer opmærksom paa, at jeg anser Bestemmelsen for ganske urimelig. For det første er Paragraffen affattet i to Stykker; den burde selvfølgelig kun være affattet i eet Stykke. Der staar nemlig i Stk. 1:

„Saafremt Hunde, der af erhvervs-mæssige Opdrættere holdes indelukket i Hundegaard eller paa anden Maade, forstyrrer de omboendes Ro ved at gå eller tude, giver Politiet Opdrætterne Paalæg om at lade dem fjerne.“

Altsaa, ved en Hundeopdrætningsanstalt, der har Hundene gaaende i Hundegaard, kan der gaa en Politibetjent forbi og høre, at en Hund gør eller tuder, og saa kan der fra Politiets Side blive givet vedkommende Tilhold om at fjerne vedkommende Dyr, uden Anmeldelse fra anden Side, altsaa udelukkende paa Politiets eget Initiativ.

Saa kommer den højtærede Justitsminister og siger: Ja, men det er ogsaa Stk. 2, jeg har Ansvaret for. Og jeg vil sige, at det synes jeg er behageligt for den højtærede Minister, for Stk. 2 burde være det eneste, der skulde staa i § 11. Der staar nemlig:

„Forstyrrer en Hund de omboendes Ro ved gentagen eller vedholdende Gøen eller Tuden, og der indgives Klage derover til Politiet, giver dette Besidderen Paalæg om at holde Hunden indelukket eller, hvis denne Foranstaltning ikke hjælper, eller Hunden allerede holdes indelukket, at lade den fjerne.“

Dette Stk. 2 henstiller jeg til Ministeren at lade være det eneste Stykke i § 11, saa er der nemlig efter min Mening Mening i Paragraffen; men det første Stykke, det maa Ministeren meget undskylde mig, synes jeg er ganske overordentlig forvirret affattet, affattet paa en saadan Maade, at ethvert Menneske maa reagere deroverfor og sige: klage over, at denne Hund gør, det kan vi nok, men om Politiet tager Hensyn dertil, er et andet Spørgsmaal. Hvis Politiet derimod selv bliver opmærksom paa, at der er en Hundegaard, hvor Hundene gør — der er ikke noget om, at det skal være vedholdende, de skal bare gå eller tude —, kan de fjernes. Det synes jeg er en ret mærkværdig Betragtning.

Hvis jeg har tilstrækkelig Tid, vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger til de ærede Medlemmer Hr. E. Friis og Hr. Elbæk-Jessen.

Naar det ærede Medlem Hr. Elbæk-Jessen sagde, at to store Partier her i Rigsdagen var gaaet imod Bestemmelsen i § 11, saa er dette forkert, da jeg i mit Foredrag har sagt, at jeg kunde tiltræde § 11.

Til det ærede Medlem Hr. E. Friis vil jeg gerne sige, at Bestemmelsen her i København om, at Hunde skal føres i Snor, giver jeg ikke saa meget for, naar man ikke sørger for at overholde den, og jeg har mødt hundredvis af Hunde her i København, som ikke gaar i Snor, men som gaar frit paa Gaden. (*E. Friis*: Den er ikke stadfæstet endnu). Naa, det forandrer Sagen, jeg har ellers ladet mig fortælle, at den var stadfæstet. Men selv om den bliver stad-